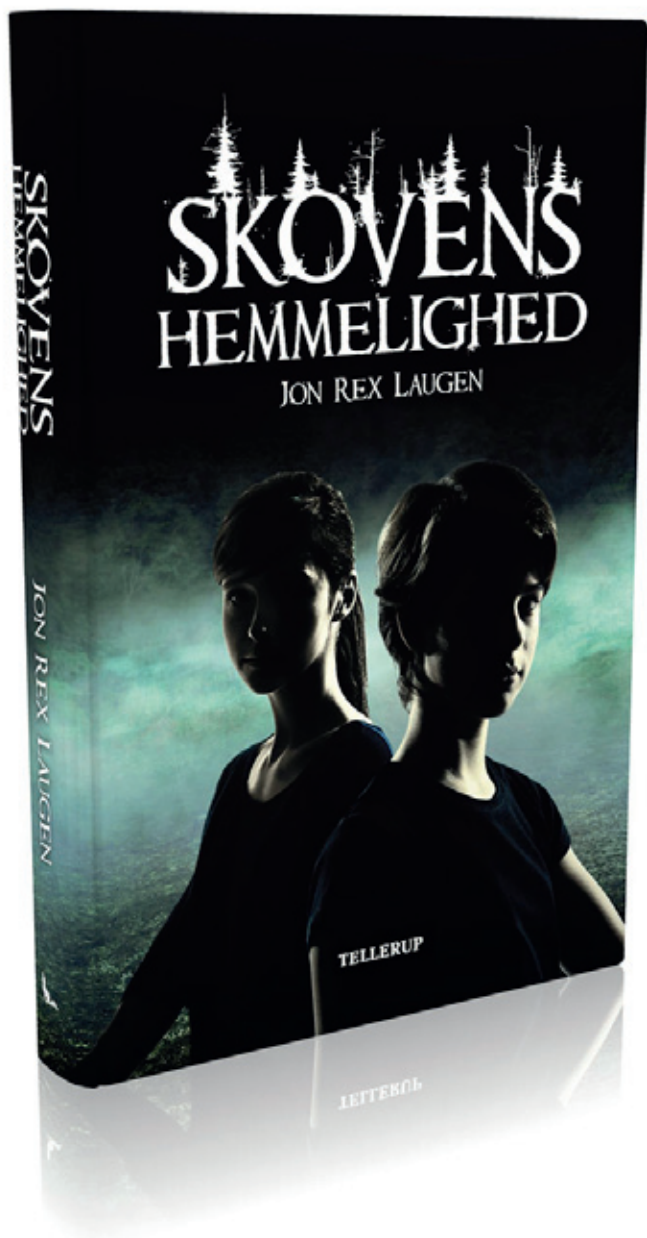

LÆS STARTEN AF:

PROLOG

DU ER IKKE ALENE

November

Ida Andersen mærker den kolde vind bide i ansigtet. Men det er ikke en ubehagelig følelse. Hun er klædt varmt på og elsker mosen på denne tid af året. Når muligheden er der, tager hun gerne en lang tur herude. Som regel går hun alene. Det er en god måde at få rensset ud i tankerne.

Det er en skøn eftermiddag. Mørket er ved at falde på, men man kan stadig netop se nok til at finde vej. Lyset gør dog ikke så meget fra eller til. Hun kender hver sti så godt som sin egen baghave og kunne finde vej i den sorteste nat.

Ida tænker på sin mand og børnene derhjemme. Det er altid skønt at komme hjem i varmen til dem, rød i kinderne af kulden.

Hun spejder ud over mosen. Himlens sidste lys kaster et sølvagtigt skær over vandet. Sivene svajer med en sagte hvislen. Knolde af tørv danner mærkelige mønstre ude i sumpen. Hvor er det smukt. Hun smiler.

Da fornemmer hun et eller andet. Noget er ikke som det plejer. Der lyder en raslen bag hende. Noget andet end vinden i træerne. Hun er ikke alene.

Hun vender sig om. Den mørke figur er lige foran hende. Hun når at skringe. Så fejer noget gennem luften, og Ida skriger ikke mere.

Blæsten tager til, og dens hylen lægger sig over mosen som et tæppe sammen med mørket.

1

SOL OG CYKELFLUGT

Fredag

Sidste skoledag før sommerferien. Seks ugers frihed venter. Der har været feriestemning og larm i klassen hele dagen.

Sidste time er natur/teknik, og trods brummende mobiltelefoner og snak er Mortensen i godt humør. Han udfører flere vilde forsøg og forklarer ivrigt. En orange pulvervulkan oppe på forsøgsbordet sprutter og sender en sky af gul røg til vejrs. Det stinker som rådne æg og brændte tændstikker, og flere af pigerne hviner op og holder sig for næsen. Mortensens øjne stråler af fryd bag de tykke briller.

Så ringer klokken.

Ferie!

„God sommer, børn,“ råber Mortensen.

Klassen stormer larmende ud.

Sebastian venter på Muffe som fumler med at lukke sin taske. Han er altid sidst færdig.

„Kom så, Muffe-drengen. Kan du ikke ordne det der på vejen?“

Muffe hanker op i sin komplet overtaggede Eastpak og sjosker efter Sebastian.

Ude i gården skinner eftermiddagssolen indbydende. Sebastian vinker drillende til nogle af de store der først har fri om en time. På nær de ældre elever og et par lærere der småsludrer, er gården allerede som blæst. Ingen elev kan komme hurtigt nok ud i friheden. Sommerferien har været det store samtaleemne de sidste dage.

Næsten alle de andre skal noget vildt eksotisk. Maria skal til New Zealand. Sofus skal til Dubai. Carl til Florida. Alberte skal til Egypten.

Sebastian ville gerne rejse til Egypten sammen med Alberte. Hun er sød. Men hans ferie byder hverken på pyramider eller piger. Han skal besøge sin faster i Jylland.

Det er der ikke det vilde sus og dus over.

På den anden side er det mere spændende end Muffes planer. Hans forældre skal bruge ferien på at sætte hus i stand, så Muffe skal bare være hjemme.

Så hellere til Jylland.

Sebastians mor siger at fasterens hus er kæmpestort og er sådan et rigtigt eventyrhus. Det skal nok blive sjovere end at være hjælpehåndværker.

Muffe og Sebastian bor ikke ret langt fra hinanden, så de følges hjemad. De trækker deres cykler på fortovet og går og fjoller lidt.

Med ét stivner Muffe. Der står Store Claus. Store Claus går i 8. C, og han er ikke bare stor, han er også en stor idiot. At løbe ind i ham er langt fra den fedeste måde at begynde ferien på.

Store Claus træder ud foran Muffe. „Hva' så, fiskefjæs?“

Muffe slår blikket ned. „Øh ...“ stammer han.

„Øh, hvad?“ vrænger Claus. „Ka' du ik' tale eller hva?“

„Stop nu,“ piber Muffe, „vi er bare på vej hjem.“

„Gu' er du da ej,“ vrisser Claus. „Du er på vej ned til bageren, dit tykke dyr. Har jeg ret eller hva?“

„Lad ham så være,“ bryder Sebastian ind. Han prøver at lyde så cool så muligt, men i hans egne ører lyder stemmen lys og skinger.

Store Claus kigger rasende ham. „Hvis jeg var dig ville jeg blande mig udenom.“

Sebastian ser Claus i øjnene så stift han kan og prøver at glemme at den anden er et hoved højere.

„Skulle du ikke være til time stadigvæk?“ hører han sig selv sige.

Et kort sekund blinker Store Claus ufrivilligt med det ene øje før han genvinder fatningen.

„Hva' fa'en bilder du dig ind, dit lille møgdyr?“ Han vender sig atter mod Muffe. „Sku' du ikke hellere gi' mig dine penge? Du har alligevel ikke godt af alt det kage.“ Han tager fat i kraven på Muffe. „Host så op, Federsen. Jeg ved du har penge.“

Muffe lukker øjnene hårdt i. „Jeg har ingen penge, slip mig!“

Store Claus giver ham et nøddegok oveni hovedet.

„Av av, hold så op!“ hylér Muffe.

„Pengene, eller du kommer til at gå mærkeligt!“ brøler Store Claus.

„Hey, Claus,“ kalder Sebastian.

Claus drejer sig igen mod ham ... og får et cykelhjul lige i klokkeværket. Han tumler omkuld med et vræl. Sebastian fatter ikke selv at han lige gjorde det. Men det er der ikke tid til at tænke mere over lige nu.

„Så er der afgang, Muffe,“ råber han og springer op på sin cykel.

Hurtigere end man skulle tro det var muligt gør Muffe det samme, og de tramper i pedalerne som gjaldt det deres liv, hvilket måske heller ikke er helt forkert. Sebastian vender sig i sadlen og ser Store Claus rejse sig langsomt og støtte sig til et hegn. Der bliver ingen jagt på dem i dag.

„Hvis du gerne vil blive til noget, skulle du ikke pjække fra timerne, Claus!“ råber Sebastian over skulderen. Men Store Claus hører det nok ikke, for han vakler langsomt den modsatte vej på eksende ben.

Først da de er nået et godt stykke væk sætter drengene farten ned.

„Slap helt af,“ pruster Muffe, „hvordan turde du gøre det? Han flår da hovedet af dig når han ser dig næste gang.“

Sebastian trækker på skuldrene. „Tja, du har sikkert ret. Men ellers havde han nok flået *dit* hoved af nu. Du *havde* jo ingen penge at give ham. I det mindste møder jeg ham først igen efter sommerferien. Så har jeg da mit hoved mindst seks uger endnu.“

De ler begge højt og slingrer på cyklerne.

Sebastian stikker Muffe en high-five og et kram da de skilles. Ingen af dem nævner at de skal skrive sammen, for det giver sig selv.

Sebastian sætter cyklen i kælderens og tager som altid trappen op til tredje sal i løb.

„Hej, mor,“ råber han, idet han smider tasken ind på sit værelse. Intet svar.

Han finder en seddel i køkkenet.

Hej, skat.

Jeg er lige et smut inde på instituttet.

Der står mad til dig i køleskabet. Hjemme ca. 19.

Kys fra mor.

Sebastian er ikke overrasket. Sådan er hans mor. Arbejdet er hendes et og alt. Ud over ham, selvfølgelig. Men ellers er hun en god mor. Han ville bare ønske hun ikke gik så meget op i det job altid.

Hans mor er forsker. Hun er ved Niels Bohr Institutet.

Niels Bohr var en helt vildt berømt videnskabsmand der opdagede en masse om atomer og elektroner og den slags. Det har Sebastians mor tit fortalt om.

Hun siger at hun ikke specielt gerne vil være berømt selv, men at hun bare lever og ånder enormt meget for

hvad hun laver.

Dét tror han i hvert fald på. Hun sidder tit og arbejder om aftenen, og ofte er hun en tur forbi instituttet i løbet af weekenden for lige at tjekke et eller andet.

Moren arbejder ikke med atomer ligesom Niels Bohr. Hun arbejder med is.

Ikke sådan noget som Sebastian spiser en del af. Nej, den is hun arbejder med er oppe i Grønland, langt ude på fjeldet.

Forskere fra hendes arbejde borer dybt ned i indlandsisen. Den kan være flere kilometer tyk.

Isen gemmer på mange informationer som kan bruges til at finde ud af hvordan klimaet kommer til at være i fremtiden.

En del målinger kan dog først laves når prøverne er sendt hjem til laboratorierne. Og der kommer Sebastians mor ind i billedet. Hun arbejder inde på Østerbro, hvor hun undersøger isen nærmere og opdager flere af dens mysterier.

Sebastian synes det er spændende at høre om, men ikke nær så spændende som moren synes det er at fortælle om. Hvis hun får lov, kan hun blive ved i timevis. Sikkert også i dagevis hvis det skulle være.

Hendes arbejde hænger faktisk meget sammen med hans tur til Jylland.

Moren har nemlig fået en helt fantastisk mulighed, fortalte hun for en måneds tid siden. Hun var helt oppe at ringe. Hun havde fået tilbudt at komme fem uger op på indlandsisen og bore. Det er en helt utrolig chance for hende. Hun skal ikke længere kun stå i en kælder i København. Nu kan hun komme med op hvor det hele starter.

Heldigvis er det netop samtidig med skolernes sommerferie, og hun havde allerede arrangeret noget rigtig skønt for ham. Så det var en win-win-situation, som hun sagde.

Og så fortalte hun at hans faster meget gerne vil have ham boende over sommeren.

Sebastian har aldrig mødt sin faster – farens storesøster – bortset fra én gang da han var lille, og det kan han slet ikke huske.

Udsigten til fem uger hos den ukendte faster er ikke lige hvad han vil betegne som win-win. Men han forstår udmærket hvor meget morens rejse betyder for hende. Så han skal i hvert fald ikke ødelægge det.

Han kunne ikke komme hen til mormor og morfar, for de har en isenkræmmer-butik som de begge står i fra

morgen til aften næsten alle dage. Derfor var det uden den store kamp han sagde OK til morens idé med fasteren i Jylland.

Og hans mor *er* som sagt en god mor. Hun har været alene med ham siden han var lille.

Kort efter han fyldte et år, skete der en frygtelig ulykke. Faren blev ramt af et tog da han ville krydse skinnerne. Sebastian var naturligvis for lille til at han kan huske det. Han kan heller ikke rigtig huske sin far. Eller måske lidt. Når han ser billeder af ham, synes han en gang imellem han kan huske at faren bar rundt på ham og sang. Men det kan også være noget han fantaserer sig til. Det er så længe siden.

Fasteren kom til begravelsen, men hun rejste hjem igen dagen efter. Og nu skal Sebastian snart se hende. Hans mor har fortalt at fasteren er en sød, ældre dame. Ja, forhåbentlig er hun da sød. Ellers ville hun nok ikke invitere en knægt som ham over i fem uger. Men han håber at hun ikke bare er sød. Hun må også gerne være lidt sjov. Ældre damer er ikke lige det han forbinder med gang i den.

Sebastian smider sig på sofaen og tager sin iPhone frem. Som så mange af de andre i klassen har han arvet en

iPhone fra sin mor da hun købte den nye model. Han tjekker lige Snapchat og Facebook. En del har smidt feriehilsner op.

Han går ind på Albertes profil. Der ligger et foto af en pyramide med teksten *Her kommer jeg!* Han ser på hendes profilbillede og swiper gennem de tidligere. Hun er blevet en del ældre at se på over det sidste år. Og endnu pænere. Han går tilbage til det nye profilbillede. Glat lyst hår til skuldrene og blå øjne. Bare han skulle til Egypten, tænker han igen. Han skriver en besked til hende.

Hej Alberte, hils Sfinxen. Slap af noget ævl. Slet.

Hej Alberte, håber du får en god ferie. Ligegyldigt. Slet.

Kære Aberte, god sommer. Kommer til at savne dig :-) S.

Inden han når at fortryde, trykker han send. Han kaster telefonen ned i den anden ende af sofaen. Nej nej, nu bliver han helt til grin. Han mærker kinderne blusse. Heldigvis kan ingen se det.

Han tænder tv'et, zapper lidt og lander ved et gammelt afsnit af Simpsons. Han lægger hovedet på armlænet. Solen varmer hans ansigt gennem vinduet, og han må knibe øjnene sammen for at se hvad der sker på skærmen.

„Sebastian.“

Han vågner med et sæt ved lyden af morens stemme.

„Hej, skat. Sov du?“ Hun kysser ham på håret.

„Kun et øjeblik,“ gaber han.

Moren smiler.

Sebastian finder sin telefon og ser på uret. 19:15. Det var så mere end et øjeblik. Nå, hvad betyder det. Han har jo ferie.

Moren rumsterer ude i køkkenet. „Du har jo ikke rørt maden ... er du ikke sulten?“

Sebastian gaber og nikker selvom moren selvfølgelig ikke kan se det.

Mens de spiser fortæller moren om hvad hun skal lave i Grønland. Hun har fortalt det en del gange, men han prøver at virke interesseret. Han nikker og gumler kold kylling med hvidløgsyoghurt og hvedekerner. Samtidig tænker han på Muffe, Store Claus, Egypten og Jylland.

De ser lidt tv inden moren kysser ham godnat og går ind på sit værelse.

Moren sover alene. Hun havde på et tidspunkt en kæreste, men det blev ikke rigtig til noget. Mest fordi hun går så meget op i sit arbejde. Hendes liv er stort set kun is og Sebastian. Det er der ikke ret mange mænd som gider.

Inde i sin egen seng tjekker Sebastian atter Facebook. Der er ikke noget rødt symbol på beskeder. Intet svar fra Alberte. Det havde han sådan set heller ikke regnet med. Men man har jo lov at drømme, tænker han og spiller lidt Mega Run.

Han ligger længe og vender og drejer sig. Fire timer på sofaen tager ligesom det meste af trætheden.

Endelig glider han ind i en urolig søvn. Han drømmer om fasterens eventyrhus. Det er mindst tre etager og ligner et slot af fint udskåret træ. Gulve og døre knirker, og der lugter lidt gammelt og hyggeligt.

Oppe i et tårnværelse finder han et fint, højt skab med gamle spejle på lågerne. I spejlet ser han en tæt skov. Tusmørket sænker sig over træernes toppe, og månen stiger op. Forrevne skyer driver hurtigt forbi dens blege skive. Han hører lyden af trækronerne der svajer i vinden, og vand der risler.

2

LYCIA

Lørdag

Sebastian finder sin plads i IC3-toget og slynger sin store Peak-taske op på bagagehylden. Hans mor vinker ivrigt fra perronen. Han vinker tilbage og skæver forlegent til to jævnaldrende piger i den næste bås. Men de ser ham ikke. De har næserne begravet i deres iPad Mini'er.

Snart sætter toget i gang med et blidt ryk. Mens det tager fart, lunter moren af sted ud for hans vindue. Hun vinker stadig. Sebastian smiler og løfter hånden endnu en gang. Så sækker hun agterud og forsvinder ud af syne.

Fem uger på egen hånd. Eller det vil sige, på egen hånd bliver det ikke. Fasteren er der jo. Mon der overhovedet sker noget derovre? Mon han møder nogen børn der ikke er komplette landsbytusser? De kan vel ikke alle sammen være groet fast i gamle dage. Internetet er jo også kommet til provinsen.

Han fisker sin telefon op af lommen. En sms fra hans mor.

God tur, skat, savner dig allerede, kys.

Han lukker den og trykker på Facebook. Der er en besked ... fra Alberte! Nu er han helt sikkert gjort til grin. Han læser nervøst.

Hej S. Jamen så savner jeg da også dig :-) Hav det godt i Jylland.

Han læser den igen. Yes. Det er for vildt. Hun kan ikke bare huske hvor han skal hen. Hun vil også savne ham. Det er næsten for godt til at være sandt. Og hvorfor skulle hun skrive det hvis hun ikke mener det? Bare for at være høflig? Nej, hun mener det naturligvis. Ja, det tror han på.

Den her ferie kan godt gå hen og blive federe end han havde regnet med.

Tiden går hurtigt. Solen skinner. Han drikker cola og spiser sandwich. Imens smider han sjove kommentarer til sine venners Facebook-statusser. Toget suser over broen og videre over Fyn.

Netop som han slår sin egen rekord i Subway Surfers, er det hans station. Fem timer kan gå tjept i selskab med en iPhone. Han haler sportstasken ned ved hanken og slænger den op på nakken. Han puster. Det er ikke småting hans mor fik proppet ned i den. Man skulle tro han skulle være væk et år.

Han træder ned på perronen. Folk har travlt med at stige af og på. Et par falder hinanden om halsen. En far skælder sin søn ud og skynder på ham.

Sebastian ser sig omkring. Og så får han øje på en dame med et skilt hvor der står *Sebastian* med fin skråskrift. Sådan kan han ikke selv skrive, det ligger helt fast. Damen har allerede fået øje på ham og vinker venligt. Han smiler forsigtigt og går derover.

„Goddag, Sebastian,“ siger hun smilende. „Jeg er din faster Lycia. Velkommen. God idé med skiltet, ikke?“ Hun ler.

Fasteren ser ikke ud som han havde regnet med. Han havde forestillet sig en lille rund kone med krøllet hår og briller. Hun er nærmest det modsatte. Høj og slank med et smalt ansigt og sort hår med lidt sølvstæk i. Hun har en grå kjole på. Øjnene er gråblå og milde med mange rynker omkring, men blikket er klart. Håret er sat op i to knuder. Ligesom prinsesse Leia fra Star Wars, bare som halvgammel, tænker han.

„Jo ... og tak,“ svarer han. „Og tak fordi jeg må komme.“

Faster Lycia smiler igen. „Naturligvis, min dreng. Kom med.“

Han følger med over til parkeringspladsen på den anden side af stationen. Lycias bil er en flot, gammel Mercedes. Det er nok en gammel sag, men den ligner noget som lige er rullet fra fabrikken. Den mørkebrune lak er funkende blank. Kofangere og sidespejle skinner som var de netop blevet poleret.

„Årh, hvor er den fed,“ udbryder han.

„Jo tak,“ svarer Lycia. „Det er en Mercedes 600, årgang 1965. Den har en 6,3 liters motor med otte cylindre og 250 hestekræfter. Min mor købte den i 1970, så vores familie har haft den i rigtig mange år. Det kan man ikke se på den, vel?“ ler Lycia muntert. Hendes lat-

ter er klar og lyder hyggelig.

Bilen ligner lidt sådan en limo der køres af en privat-chauffør, og han venter næsten at en mand i uniform vil stige ud og åbne døren for ham. Det sker dog ikke. Lycia kører selv den store bil. Sebastian får lov at sidde foran.

Mens de kører fortæller Lycia om sig selv.

„Jeg kom til Danmark i 1965. Jeg blev født i England, men i 1962 fik vores far – din farfar – arbejde på en gård her på egnen. Han var raget uklar med den bonde han tjente hos på vores hjemegn Berkshire i det sydlige England. Derfor rejste han i al hast da han fik muligheden.“

Sebastian kender naturligvis den historie udmærket, men det ville være uhøfligt at afbryde fasteren og så kan han faktisk godt lide at høre hende fortælle.

„Din farmor og jeg måtte i mellemtiden tage til takke med at bo på et lille kammer hjemme i Berkshire. Din farfar sendte os penge at leve for, samtidig med at han sparede det op han kunne. Det blev ikke til meget, for lønnen var beskednen. Han arbejdede hårdt fra tidlig morgen til sen aften og havde kun fri én søndag hver måned. Fordi han var så flittig, blev han forfremmet til førstekarl på gården knap tre år efter han var kom-

met her til landet. Da fik han lov af bonden at hente sin familie hertil. Og så tog din farmor og jeg båden over Kanalen og videre med toget nordpå.

Din far kom til verden et år senere. Det var i 1966. Han var lidt af en efternøler, kan man roligt sige. Jeg var 16 år da han blev født.

Det skulle vise sig at være meget praktisk at jeg kunne hjælpe med at passe ham, for endnu inden han var fyldt et år skete der noget forfærdeligt. Din mor har vel fortalt dig historien.

Din farfar var ude i marken. En høj stabel halmballer skred sammen og væltede ned over ham. En af de andre karle fandt ham derude, død.

Det var selvsagt et hårdt slag for din farmor og mig. Netop som vi troede at vi havde et nyt liv og en fremtid, brast det hele. Mor stod uden sin mand, jeg stod uden far, og vi havde et lille barn at tage os af. Vi var i et land vi dårligt kendte, og vi havde ingen indtægt. Den lille sum penge min far havde nået at spare sammen ville snart være brugt op. Vi vidste ikke vores levende råd.

Bonden var imidlertid en god mand. Han lod os blive boende på gården. Mor kunne sy, og hun tog de små opgaver hun kunne få. På gårdene var der ikke rigtig noget arbejde at få for en syerske, for man ordnede alt

selv og hyrede ikke hjælp udefra, undtagen til landbruget. Men inde i byerne skulle fruene have syet deres kjoler til og herrerne have repareret deres skjorter og frakker. Meget blev det dog ikke til, og snart begyndte det at tynde ud i fars lille opsparing.“

Faster Lycia og Sebastian er nået ud af byen og kører nu ad landevejen. Han kigger ud ad sideruden. Langs vejen ligger spredte huse. Ingen af dem er særlig pæne, og de fleste er dårligt vedligeholdt. Flere steder står der skrammel og gamle biler ude foran.

Faster Lycia ler sagte. „Ja ja, sådan så der ikke ud på landet i gamle dage. Da man byggede landevejen, var det mest fornemt at bo lige ud til den. Så præsenterede ens hus sig godt, og man kunne hurtigere komme til byen. Derfor var de huse, som lå der, de fineste. Men dengang var der jo heller ikke al den trafik. Kun en hestevogn i ny og næ. Selv da vi kom hertil for 50 år siden, kunne der godt gå timer hvor der ikke kom en bil forbi her.

I dag er der ikke meget ved at bo lige op ad landevejen. De huse er ikke til at komme af med. Hvis man skal bo på landet, skal man bo lidt afsides. På en gård eller ved skoven. Det er det eneste rigtige.“

„Bor du ved skoven, faster Lycia?“ Sebastian er så

spændt på at se Lycias hus at han først bagefter kommer til at tænke på at spørgsmålet kunne være uhøfligt. Tænk hvis hun er en af dem der bor ud til landevejen. Et eventyrhus, sagde hans mor godt nok. Kan et eventyrhus ligge ud til sådan en vej?

Faster Lycia ler igen sin rare latter. „Vent og se,“ svarer hun blot. „Og du behøver ikke kalde mig faster, medmindre du meget gerne vil. Lycia er helt fint.“

De kører videre nogen tid.

„Vi er snart fremme,“ oplyser Lycia. „Jeg kan nå at fortælle en smule mere.“

Sebastian nikker og ser på hende. Han vil gerne høre hvordan hun kom til at køre i sådan en fin bil.

„Lige da det så mest håbløst ud for vores lille familie, fik min mor bud fra England. Hun havde slægtninge der var udrejst til Amerika for mange år siden, og som hun egentlig troede var døde. Det var de så også, men altså først nu da de var blevet gamle. De havde ikke holdt kontakt til familien tilbage i Berkshire, men de havde drevet det vidt i Amerika og opbygget en stor forretning. Den havde de kort før deres død solgt for en stor sum. Og nu var de altså gået bort.

Da de ikke havde fået nogen børn, gik deres formue

tilbage til deres familie i England. Den bestod nu kun af din farmor, din far og mig selv. En notar – det er én som ordner dokumenter – havde sporet os hertil. Sådan hændte det at vi pludselig kom til penge.“

Lycia drejer bilen ned ad en grusvej. „Her kører jeg altid langsomt, for bilens skyld. Ellers havde den nok ikke levet så længe,“ ler hun hjerteligt.

Grusvejen fører ind i et lille stykke skov. Sebastian kigger op gennem bilens soltag. Træernes kroner mødes og lukker næsten for den blå sommerhimmel. Han føler det lidt som om han kører ind et eventyrland.

Turen gennem skoven varer dog kun et minuts tid, så tynder det ud i træerne, og de kommer til en grøn eng. Rundt omkring på engen står klynger af høje træer, og mellem skoven og engen ligger en lille sø. Og dér, ved søen, ligger faster Lycias hus. Han ved med det samme at det må være hendes. Det *er* virkelig et eventyrhus.

Lycia kører op foran huset og stopper. „Her har du Skovly,“ siger hun og åbner sin bildør.

Sebastian gør det samme og stiger ud. „Nøj, det er flot,“ udbryder han. Lycia ler bare. Hun ler hele tiden, tænker han. Det virker opmuntrende og trygt.

Han tager sportstasken i bagagerummet og dropper

den på jorden. Han må lige kigge nærmere på huset.

Det er virkelig imponerende med en stueetage og fuld førstesal, begge med en hel del vinduer, og derudover er der en tagetage med tre vinduer bygget ud i taget. Kviste, hedder sådan nogen vist. Åbenbart er der også en kælder, for der er lave vinduer i husets sokkel. Bortset fra soklen af kampesten og taget af flade sorte sten er huset kun bygget af træ.

Han går en tur rundt om det. Der er hverken hegn eller hæk som viser hvad der er have og hvad der er mark, så han har ingen idé om hvor meget jord der hører til huset.

Vinduerne fra top til tå er malet i en dyb mørkegrøn farve som Sebastian synes passer godt til skoven. Nogle af vinduerne er firkantede, andre er buede foroven.

I hver ende af huset er et helt rundt vindue øverst i gavlen. I hver gavl er der også en karnap med et større vindue. Alle vinduerne har mange sprosser som deler dem ind i små felter.

Selve huset er først og fremmest bygget af lange stammer. De har fået fjernet grene og bark, er blevet slebet fine og blanke og så lagt oven på hinanden og samlet.

Ved alle husets hjørner stikker stammerne ud og krydser skiftevis med stammerne fra næste facade. Stammernes ender er pyntet med udskårne mønstre,

hver og en fra top til bund. Det må have taget lang tid.

Huset fra Sebastians drøm i aftes var faktisk ikke så langt fra virkeligheden, bortset fra at fasterens ikke har et tårn.

Lycia ringer med en stor messingklokke der hænger ved hoveddøren. Den bimler lystigt.

„Bare for at sige velkommen,“ klukker hun og åbner hoveddøren.

Den er ikke låst, bemærker han.

Der er som om Lycia gætter hans tanker. „Det bruger man ikke herude på landet,“ fulgt op af den rare latter han nu ikke længere bliver overrasket over.

Sebastian griber atter sin sportstaske og træder ind ad den grønne dør, der også er fyldt med smukt udskårne mønstre.

Han kommer ind i en stor hall. En bred trappe fører op til næste etage. De fine udskæringer han så udenfor går igen på gelænderet. Det ender nederst i en kraftig stolpe. Dens top er snittet som hovedet af en stor, grum bjørn. Hovedet er lavet så fint at man tydeligt kan se pelsen i bjørnens ansigt.

„Han er kær, ikke?“ ler Lycia.

„Mega sej,“ svarer Sebastian imponeret.

„Dit værelse er oppe på anden sal, allerøverst, for enden af gangen.“ Lycia peger mod husets ene ende. „Gå du op og find dig til rette, og kom så ned og få en hurtig bid mad.“

Sebastian nikker og går op ad trappen med tasken over skulderen.

På vej op til værelset er der masser at se på. Billeder af faster Lycia fra alle mulige steder i verden hænger på væggene. Faster Lycia på en bjergtop. Faster Lycia i ørkenen. Faster Lycia på et stort skib. Faster Lycia i junglen. Og så videre. De fleste af dem er i sort-hvid.

Højt oppe på væggene hænger hoveder af udstoppede dyr. Vildsvin, antilope, hjort, og endda et kæmpe bøffelhoved. Hvordan har fasteren fået fat i alle dem? Mon hun selv har skudt dem?

På førstesalen leder en lang gang med døre ind til flere værelser. Alle dørene er smykket med fine fyldninger og udskæringer, og alle er de malet med to slags gråblå. En lys og en mørk. På gulvet ligger en lang tæppeløber i nuancer der passer fint til dørene. For enden af gangen går en lidt smallere trappe videre op til tagetagen. Flere dyr, nu fugle, og flere fotos. Gelænderet er afsluttet med endnu et udskåret dyrehoved, her en ørn.

Der er kun to døre heroppe, og Sebastian finder straks

det værelse Lycia pegede mod.

Værelset har skrå vægge næsten hele vejen ned til gulvet. Alligevel er det overraskende stort.

Det første han får øje på er det runde vindue han også så udefra. Det går næsten ned til gulvet, og eftermiddagsolen vælter ind og kaster et gyldent skær over de brede gulvplanker. Værelset har ganske få møbler. En bred seng, et par lamper og en stor kommode. I hvert hjørne af sengen er en tyk træstolpe med de samme flotte udskæringer han allerede har set en del af.

Hans telefon er drænet efter togturen, så han finder straks et stik til den. En pige var derefter nok gået i gang med at lægge alt sit tøj fint og ordentligt på plads i kommoden, men Sebastian er jo ikke en pige, så hans kluns bor helt fint i sportstasken. Det kommer jo ud efterhånden som han skal bruge det.

Foruden det runde vindue er der en kvist i den ene skråvæg, hvor man kan stå oprejst og kigge ud over landskabet. Der ligger mere skov til den ene side, men til den anden side, hvor skovens træer ikke er i vejen, kan man virkelig se langt. På den anden side af store marker, langt borte, ligger gårde og lader. Der er også en stribe vindmøller.

Sebastian synes pludselig det er længe siden han spiste den sandwich i toget, og da Lycia jo nævnte et eller andet om mad, smutter han ud fra værelset og lunter ned ad trapperne.

Man er altid mere sulten når man er væk hjemmefra, tænker han. Det er nok noget med at man ikke lige ved hvornår der kommer noget at spise næste gang.

Han har engang hørt at det er et instinkt vi har arvet fra hulemændene. Når de forlod deres bosted for at jage mammutter og den slags, kunne de ikke vide hvornår de fik mad igen, og derfor var det bare med at få fyldt godt op inden man drog af sted. Han ved ikke helt om han tror på det, men egentlig giver det jo meget god mening.

Han finder straks køkkenet. Lycia har netop anrettet to tallerkener. På hver af dem ligger en tomat-æggemad, en kartoffelmad med mayo og purløg, plus en med leverpostej og agurk.

Lycia har sådan et rigtigt landkøkken med et gammeldags gaskomfur, et spisekammer og så en af de der trekantede amagerhylder, hvorpå der står små krukker fyldt med krydderier.

I vinduet hænger fine glaslamper, naturligvis med gammeldags, klare glødepærer. Hjemme har mor skif-

tet til sparepærer i alle lamper. Hun blev træt af at skælde ud over at Sebastian og hans kammerater altid glemmer at slukke lyset efter sig.

Lycias køkken er så stort at der er plads til et bord og fire stole. Hun har godt nok meget plads når man tænker på hun bor her helt alene. Det må tage lang tid at gøre rent.

„Nå, hvor var det nu jeg kom til?“ spørger Lycia, idet hun sætter den ene tallerken foran Sebastian. „Åh jo. Min mor arvede fra familien i Amerika.“

Mens de spiser, fortæller Lycia videre.

Hendes mor – Sebastians farmor – fandt et stort, gammelt hus til salg. Det selvsamme hus Lycia stadig bor i. Hun fik det meget billigt, for bortset fra selve konstruktionen i træ var huset i en forfærdelig stand. Men nu havde hun penge på lommen, så inden længe var det bragt tilbage til den originale stand, med nyt tag og med alle de gamle detaljer på plads.

Huset havde alle de værelser deres lille familie kunne drømme om, og flere til. Det hændte at nogle af morens gamle venner fra deres hjemegn i England kom på besøg. Men ellers boede de tre i huset alene. FASTER Lycia, Sebastians far og farmor. Ja, faktisk kun to i en periode.

Lycia blev nemlig sendt på husholdningsskole på Fyn, og det var en kostskole hvor man både fik undervisning og boede. Så plads var der rigeligt af i huset.

Nu havde Sebastians farmor mulighed for at åbne et rigtigt skrædderi.

En af stuerne blev indrettet til skrædderstue, hvor damerne fra egnen sad og syede fra morgen til aften. Farmorens skrædderi blev på meget kort tid så kendt, at folk der ikke selv fiksedede deres ødelagte tøj, sendte det langvejs fra for at få det repareret hos hende. Og fine fruer fik syet helt nye kjoler efter mål og mønster.

Det var ikke noget farmoren blev stytrende rig på, men hun tjente dog så meget at hun ikke behøvede bruge af sin arv.

Men de tider hvor folk fik syet var ved at være forbi. Selv her, i det mørkeste Jylland, var tøj efterhånden stangvarer som folk bare smed ud når det gik i stykker. Derfor, lige så hurtigt skrædderforretningen havde vokset sig stor, lige så pludseligt var den væk igen.

Med ét blev der meget stille i huset. Det tog hårdt på farmoren. Hun følte sig pludselig ganske alene. Lycia fik arbejde på et hotel i Aalborg, og da hun kom hjem på ferie blev hun chokeret over at se sin mor som en skygge af sig selv.

I 1972 gik farmoren hen og blev syg. Tre måneder senere døde hun. Lægerne kaldte det dårligt hjerte, men Lycia er den dag i dag stadig sikker på at ensomheden tog livet af hende.

Nu stod Lycia, i en alder af 22 år, helt alene med en lillebror på blot seks år. I et kæmpe hus midt ude i ingenting.

Sebastian gumler den sidste bid leverpostej sig. Han forestiller sig en ung faster Lycia stå foran huset. Ved hånden har hun hans egen lille far. Gyldne efterårsblade hvirvler omkring i vinden.

„Nå, min dreng,“ siger Lycia da hun bærer tallerkenerne over til vasken, „nu synes jeg du skal løbe ud og se dig omkring. Du er sikkert træt af at høre en gammel kone snakke, og jeg kan blive ved i timevis hvis jeg får lov,“ ler hun.

Han smiler lidt forlegent tilbage. „Jeg synes da ikke du er så gammel,“ siger han velopdraget. „Og det er da spændende at høre om,“ tilføjer han. I hvert fald det sidste er ikke engang løgn.

„Jo jo,“ svarer Lycia, „men vi skal nok få rig lejlighed til at sidde og sludre om både det ene og det andet. Vi har jo aftenerne for os. Historier er ofte mere spændende

de når mørket er faldet på.

Lige nu har du sikkert lyst til at komme ud at strække benene, og der er masser af oplevelser og leg at finde hvis man kan lide naturen og har en god fantasi.

Du kan også stikke et smut ned til byen. Det er bare over engen bag huset og så til venstre langs den lille å, så er du der. Den er jo ikke så stor som du er vant til ... nærmest en lille landsby, vil du nok sige. Men mon ikke du alligevel træffer nogen børn på din egen alder. Så kan du få dig et par kammerater at lege med over sommeren.“

Lege, tænker han. Han leger ikke længere ret ofte. Han kan faktisk stadigvæk godt lide både LEGO og fantasy-figurer. Men da nogle af pigerne fandt ud af at Muffe havde to store kasser LEGO på sit værelse, drillede de ham så meget med det at han nærmest blev banket tilbage til nulte klasse.

Klodse-Muffe, kaldte de ham. Og så kunne det jo kun gå for langsomt med at få ryddet Sebastians eget værelse for legetøj.

Han skilte sig dog ikke af med det hele. Alt hans LEGO kom ned til mormor og morfar. Så kan han stadig lege med det når han er hos dem. Det var ellers sjovere da han havde nogen at bygge sammen med. Mor-

far er ikke en ret god bygger. Men ikke engang Muffe må vide at Sebastian har et hemmeligt LEGO-lager. Det er simpelthen mere tys-tys end hvad spioner laver.

„Der er aftensmad klokken syv,“ råber Lycia efter ham da han løber ud på engen. Han vinker over skulderen som tegn på at han har forstået.

3

PIGEN I TRÆET

Lørdag

Det er ved at være godt hen på eftermiddagen, og selvom det er midsommer, er solen dalet tydeligt ned ad himlen siden Sebastian stod af toget og første gang hilste på Lycia. Kornblomsterne og de lange græsstå på engen er badet i et varmt skær. Sommeren er skøn.

Snart kommer han til åen Lycia nævnte. Han følger den ind i skoven. Byen må ligge et sted omme på den anden side. Han sætter farten lidt ned og kigger op mellem trækronerne. Et egeren piler op ad en stamme. Han stopper og følger egeren med øjnene. I det samme mærker han et dunk i ryggen. Av!

Han spinder rundt og ser sig omkring. Hvad var det? Intet at se. Han vender hovedet igen, og *boink!* Igen bliver han ramt, denne gang i nakken! Han kigger ned. På jorden ligger to kogler. Hvem er det som ... Hey! Denne gang ser han koglen komme farende, og han hopper til side. Den hvisler forbi og rammer en træstamme med et klonk. Den kom derovrefra, tænker han og løber i retning af et lavt træ med en tyk stamme og krogede grene.

På en kraftig sidegren, et par meter oppe, står en pige. I hånden har hun en kogle som kun kaster op i luften og griber igen. Det bliver hun ved med, samtidig med at hun ser ned på ham.

„Hvad har du gang i?“ udbryder han gnavent. Han er ikke rigtig sur. Kun irriteret på sig selv over at være blevet overlistet af en pige.

„Gang i?“ gentager hun. „Jeg har ikke gang i noget. Jeg klatrer bare i mit træ.“

Hun taler klingende jysk. Sebastian har ikke forstand på danske dialekter, men det der er i hvert fald jysk. Ikke så overraskende eftersom han er i Jylland, kommer han i tanke om.

„Og så øver jeg mig lidt i at kaste,“ tilføjer hun.

Ja tak, efter mig, tænker han. „*Dit* træ?“ spørger han.

„Det er såmænd mit, ja.“ Hun slynger den sidste kugle over skulderen. Så springer hun ned fra grenen og lander på alle fire, sikkert som en kat. Hun rejser sig og børster hænderne.

„Hvordan kan det være dit træ?“

„Fordi jeg fandt det først.“

„Ha,“ griner Sebastian, „det træ er da meget ældre end dig. Der må da være mange andre som har fundet det før.“

„Jo. Men der er aldrig andre som har sagt det var deres.“

Utroligt som hun er parat med svar på alt han siger. Hun er vist lidt underlig. Men hun ser faktisk sød ud, på sin egen lidt spøjse måde. Og så er hun den første han har mødt, og indtil videre også den eneste.

„Hvad hedder du?“

Pigen puster en lang, mørkebrun hårtot væk fra ansigtet.

„Hvad hedder *du*?“

„Jeg spurgte først.“ Sebastian er lige ved at smile, men han holder masken og forsøger at se så cool ud som muligt.

„Ja, men jeg *var* her først,“ siger pigen.

Mon hans cool udtryk er blevet rustent, eller virker

det kun i København?

„Sebastian,“ siger han så og sender hende et skævt smil.

Hun kører fingrene gennem håret. „Davs, Sebastian.“

Hun er en smule lavere end ham, men på hans egen alder, skyder han på. Der er en smule jord på hendes kind. Og ikke så lidt på hendes knæ og sko.

„Du er ret go' med de der kogler,“ siger Sebastian da de følges ad videre langs åen. Han er lige ved at tilføje 'særligt for en pige'. Men eftersom hun tydeligvis kaster langt bedre end han selv gør – og han har ellers et godt boldøje – ville det nok give bagslag.

„Jeg ved det,“ svarer hun selvsikkert, som om det ikke kunne være anderledes. „Jeg øver også en hel del. Du skal se mig med en god, rund sten. Vær du glad for det kun var kogler jeg smed før.“

Han mærker et kort gys. Er hun lidt psyko?

„Jeg var egentlig på vej til en by der skulle ligge her et sted,“ siger han.

„Det tænkte jeg nok,“ svarer hun. „Og du er på rette vej.“

Der bliver nu længere mellem træerne.

„Er vi der snart?“

„Ikke snart. Nu.“ Pigen kravler op på en lille bakkekam, og Sebastian følger efter. De kommer op til en landevej. Og der ligger byen. „Velkommen til *min* by.“ Hun ler.

„Klart,“ ler han tilbage. „Dit træ. Din by.“

Lycia havde fuldstændig ret da hun sagde at byen var lille. Den består mest af en stribe bygninger på hver side af hovedgaden, plus en god håndfuld sideveje med huse. Og så naturligvis kirken som altid hører til den slags småbyer.

Sebastian får straks øje på en købmand. „Kan du li' is?“

Hun ruller med øjnene, drillende. „Kender du nogen der *ikke* kan li' is?“

„Ha ha, sjovt,“ svarer han. „Kom. Jeg gi'r.“

De sætter sig på et plankeværk og spiser. Sebastian fortæller lidt om sig selv, sin skole og sin is-freak-mor. Da han nævner fester Lycia, afbryder pigen ham.

„Nå, det er hende den rige.“

Den rige? tænker han. Det er gået op for ham at Lycias hus nok er det største på egnen, og at der sikkert er flere som kører traktor og knallert end Mercedes. Men

at hun ligefrem er *den rige* havde han ikke luret. Han bliver lidt flov. Tænker pigen mon at han er den smarte københavner-snude fra den rige familie?

Der er ikke meget millionær over hans hverdag hjemme. Hvem var det lige der brugte en plasticpose som skoletaske i to måneder, fordi hans mor mente at Cars-rygsækken sagtens kunne holde mange år endnu? Lykkeligvis forbarmede mormor sig over ham. Hun købte fluks den svedigste Carhartt-backpack til ham da han troppede op hjemme hos hende med matematikbøgerne i en Aldi-pose.

Han skynder sig at tale om noget andet. „Hva’ med dig? Har du altid boet her?“

„Ja da.“

„Er der ikke lidt kedeligt?“

Ups.

„... selvom her er ret hyggeligt,“ får han hurtigt tilføjet. Fjols, Sebastian.

„Kedeligt?“ Hun ser undrende ud. „Her er mega fedt. Er du klar over hvor meget man kan lave?“

Det er han tydeligvis ikke, forstår han straks.

„Fortæl!“

„Du har med garanti en iPad, ikke? Og det har alle de andre fra klassen sikkert også. Så sidder I nok flere

timer hver dag ovre i klubben med snuden i hver sin skærm. Og I siger kun noget når I slår jeres rekord i et eller andet spil.“

Bingo, tænker Sebastian, men han lader som ingenting.

„Det gør man så ikke ret meget her,“ fortsætter hun. „Til gengæld er jeg verdensmester i at fange aborrer. Selv en snog nu og da.“ Hun ser hans ansigtsudtryk og tilføjer: „Snogen ... den spiser jeg altså ikke.“

De ler begge.

„Jeg kan tænde bål uden andet end en pind og lidt tørre blade. Jeg kan holde balancen på en gammel træstamme i skovsøen i ti minutter. Jeg er heller ikke helt dum til at klatre i træer. Og jeg taler ikke om det lille egetræ fra før.“

„Og at kaste med kogler kan du vist også finde ud af.“

Endnu mere latter.

En ældre herre med sort tøj og en mørkebrun hat kører langsomt forbi dem på en fin, gammel cykel. Pigen løfter hånden til hilsen. Manden smiler venligt tilbage og letter på hatten. Det ser gammeldags og hyggeligt ud, tænker Sebastian. Hjemme i København løfter ingen hatten når de hilser. De fleste hilser faktisk slet

ikke. Og de går heller ikke med hat.

„Han så rar ud.“

„Mmm,“ mumler Nadia med is i munden. „Det er han også. Det er præsten. Han har døbt mig.“

Sebastian er ikke døbt. Og han kender vist slet ikke nogen præster.

De slikker det sidste af ispindene og hopper ned fra plankeværket.

„Jeg bor derhenne.“ Hun peger ned ad en mindre vej. „Kom, så skal jeg vise dig hvor det er.“

De følges ad til et lille hvidt hus med rødt tag. Det ligger lidt tilbagetrukket fra vejen bag en lav hæk med en hvid trælåge. Der er også en flagstang. Der ser rart ud.

„Nå, men jeg skal ind nu,“ siger pigen. Sebastian bliver lidt overrasket, og endnu mere da hun fortsætter. „Jeg har lovet min far at hjælpe med at hugge brænde.“

Hugge brænde? Hun er godt nok ikke som pigerne i klassen. Nedtur at hun smutter allerede, tænker han. Nu har han lige fundet en at tale med. Og en som kan vise ham alt hvad der er at lave her.

„Nå ja, jeg skal også videre,“ udbryder han.

„Hvad skal du?“

Hvad skal han? Ingenting.

„Jeg skal ... jeg har lovet lige at ringe til min mor.“
Han ærgrer sig for sent – hvor kom den lige fra – det var da det mest useje i hele verden. Han er bare en magnet for tåbelig snak i dag.

„Men vi ses jo bare i morgen,“ siger hun så, som om det er det mest naturlige at han ikke har andre planer. „Ved egetræet klokken syv. Det er den bedste tid at fiske på.“

„Øh, om morgenen eller om aftenen?“

Hun ruller med øjnene. „Hvad tror du selv?“

„Ha ha, jeg tager bare fis på dig,“ griner han indforstået.

Han har ingen som helst idé om hun mener syv morgen eller syv aften. Godt at der er vækkeur i hans iPhone. Og hvis det er om aftenen, må han bare være ved træet to gange.

„Vi ses,“ siger hun og giver ham et uventet kram. Hun dufter lidt som en lille hundehvalp, synes han. Han vil kramme hende tilbage, men hans arme er låst fast af hendes, og øjeblikket efter trækker hun sig væk igen. Han føler sig både mega bøvet og mega hed om ørerne. Uden at sige mere drejer hun om og åbner den hvide låge.

„Hey,“ kalder han. „Jeg ved stadig ikke hvad du hedder.“

„Det er fordi jeg ikke har fortalt det,“ svarer hun blot og fortsætter op ad havegangen.

„Men ...“

„Nadia.“ Med et rapt smil og et vink forsvinder hun ind ad hoveddøren.